

[Poulsgaard]

indtraf, men så kommer det typisk danske, at bagefter er vi alle så kloge, og så har vi alle sammen de helt rigtige beslutninger og løsninger, og det er jo Danmark i en nøddeskal. Vi er spundet ind i forordninger og regler og regelsæt. Der sker en eller anden ting, og så straks hu hej skal man lovgive, så skal man sikre for eftertiden.

For hånden på hjertet, hvad kunne de amerikanske marineskibe stille op mod de selvmordspiloter, der styrteddykkede ned mod dem? Det er jo en selvmordspilot, der har været på færde, en mand, der forsættligt sætter ild på, måske hælder benzin ud, hvem ved, hvad han har gjort. Man kan simpelt hen ikke gardere sig i alle livets forhold, det er simpelt hen umuligt, når den slags mennesker er på færde.

Hr. Tommy Dinesen benyttede anledningen – jeg troede ellers, det var et overstået stadium – til igen at give os SF's sædvanlige tese om ledelsesformer, om, hvad kaptajnen skal fratages, og jeg ved ikke, hvad hr. Tommy Dinesen fik sagt.

Jeg selv er også gammel sømand, har sejlet i 10 år og har været tillidsmand i 5 år, og vi ved jo udmærket godt, hvis vi skal være ærlige – jeg har sejlet med to passagerskibe – at vi holdt de forskriftsmæssige brandøvelser, men dem der ikke kom, det var passagererne. Det skulle være meget, meget heldigt, hvis 1/20 mødte op. Og hånden på hjertet, hvis vi er ude at flyve – nu flyver vi jo tit, men jeg tror også, det gælder folk, der ikke flyver så tit – hører vi efter, når stewardessen fortæller os om de dér regler? Nej, vi gør ikke, vi regner ikke med, at der sker noget. Vi kan vedtage og vedtage og vedtage, men der skal nu mennesker til at udføre det, vi vedtager.

Der er ting, jeg gerne vil være med til at se på. Jeg vil gerne være med til at se på, om brandrunderne skal foretages noget oftere. Det bliver der også tit sløset med, det ved jeg godt. Det var måske en af de ting, man kunne se på, men igen: en tænkstik og en dunk benzin, så er det lige meget, hvor mange brandrunder man går, når folk har den indstilling, er der ingenting at stille op.

I stedet for, at det altid er staten og staten og staten, der skal klare det hele, skulle vi måske begynde at se lidt på forsikringerne, stille nogle krav til forsikringsselskaberne, dem, der forsikrer bådene, så de blev interesseret i, at der var en høj sikkerhed om bord, altså på forsikrings-

mæssig basis, at forsikringsselskabet vidste, at hvis der skete en ulykke, ville det ramme dem på pengepungen, så ville forsikringsselskaberne måske være interesseret i, at der skete noget med sikkerheden.

Men at benytte situationen her til at stramme op på en hel masse regler, der egentlig er gode nok, bare de bliver efterlevet, kan vi ikke være med til, og vi kan i hvert fald ikke være med til, at det ikke er kaptajnen, der skal have det sidste ord at skulle have sagt. Jeg tror ikke, man får tid til at holde et møde og vælge dirigent og ordstyrer, før man kan begynde at delegere arbejdet ud. I sådan nogle situationer tror jeg det er godt, at kompetencen og ansvaret ligger ét sted, nemlig hos kaptajnen.

Jeg kan tilslutte mig det, hr. Jens Peter Jensen sagde. Jeg synes heller ikke, det er rigtigt, at nogle partier skal score politisk mønt på dette. Derfor kunne vi også godt have levet uden dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg får det ærlig talt fantastisk dårligt, når jeg hører hr. Poulsgaard, der i hvert fald til Billed-Bladet og Se og Hør altid fortæller, at han har sejlet til søs.

Hr. Poulsgaard har vistnok ikke begrebet ret meget af, hvad det at sejle til søs drejer sig om. Jeg synes, det havde været rart, om man med det kendskab, man havde, havde prøvet at fortælle om nogle af de ting, der vitterlig foregår til søs, og hvordan man kunne forbedre tingene, frem for den gang volapyk, der blev sagt her.

Er det sådan, at når der sker en ulykke i Danmark og politikere bliver spurgt, er det så sådan, at man skal svare: Det vil vi ikke have noget at gøre med? Jeg kunne godt have stillet mig op og sagt, at de ting, som jeg har sagt her, har jeg sagt i samtlige de år, jeg har været i Folketinget. Jeg har ærlig talt prøvet på at gøre opmærksom på det, stillet forslag om et bedre arbejdsmiljø, men hver gang er man blevet mødt med hovedrysten. Jeg vil ikke bruge ret meget tid til at sige: Hvad sagde jeg! Men vi kan da prøve på som politikere at skabe en lovgivning, som gør, at den her slags ting ikke sker mere. Jeg synes ærlig talt, det havde været hr. Poulsgaard mere værdigt, hvis han havde forsøgt det.